

det ikke berøre gyldigheden af en fællesskabshandling eller dens gyldighed i en medlemsstat, når der gøres gældende, at grundrettighederne, således som de er udformet i den pågældende stats grundlov, eller den nationale grundlovs strukturprincipper er krænket.

Det er alligevel nødvendigt at undersøge, hvorvidt en i fællesskabsretten indeholdt tilsvarende garanti er blevet overtrådt. Respekten for de grundlæggende rettigheder udgør en integrerende del af de almindelige retsprincipper, som domstolen skal sikre respekten for. Sikringen af disse rettigheder skal ske på grundlag af de forfatningsretlige traditioner, der er fælles for medlemsstaterne, men de skal også indføres i Fællesskabets struktur og formål. I lyset af den tvivl, som er udtrykt af forvaltningsdomstolen, er der herefter grund til at undersøge, hvorvidt kautionssystemet har krænket grundrettigheder, hvis respekt skal sikres inden for Fællesskabets juridiske system.

Vedrørende det første spørgsmål (kautionssystemets lovlighed).

Det første spørgsmål, som forvaltningsdomstolen stiller, vedrører spørgsmålet om, hvorvidt forpligtelsen til at eksportere, som grunder sig på art. 12, stk. (1) stk. 3 i forordning nr. 120/67, samt den dertil knyttede kautionstillelse og tabet af kautionen i det tilfælde, hvor eksport ikke finder sted inden for certifikatets gyldighedsperiode, er retmæssig.

Efter den trettende begrundelse i præambelen til forordning nr. 120/67 „skal de pågældende myndigheder være i stand til permanent at følge handelsbevægelserne for at kunne bedømme markedsudviklingen og i givet fald anvende de påbudte forholdsregler . . . ; med dette formål for øje forudses udstedelse af import- og eksportcertifikater i forbindelse med en kautionstillelse, der garanterer gennemførelsen af den im- eller eksport, med henblik på hvilken certifikaterne er blevet søgt“.

Det følger af denne begrundelse såvel som af forordningens almindelige system, at kautionsordningen tilsigter at garantere den faktiske gennemførelse af de import- og eksportforretninger, for hvilke der er ansøgt om certifikat, således at såvel Fællesskabet som medlemsstaterne sikres et præ-

cist kendskab til de planlagte transaktioner.

Dette kendskab sammen med de øvrige oplysninger, der er til rådighed vedrørende markedets tilstand, er nødvendige for at sætte de kompetente myndigheder i stand til med en fornuftig brug af de interventionsinstrumenter — ordinære såvel som ekstraordinære — der er til deres disposition, at garantere, at den prisordning, der er fastlagt ved forordningen, kan fungere. Denne ordning kan indebære opkøb, oplagring og salg fra lagre, fastsættelse af denatureringspræmier, fastsættelse af eksportrestitutioner, anvendelse af beskyttelsesforanstaltninger og valg af forholdsregler til undgåelse af handelsforretninger.

Dette er så meget desto mere bydende, som iværksættelsen af den fælles landbrugs politik medfører høje finansielle belastninger for Fællesskabet og medlemsstaterne.

Det er derfor nødvendigt, at de pågældende myndigheder besidder ikke blot statistiske oplysninger vedrørende markedets tilstand, men også præcise forudsigelser vedrørende fremtidig import og eksport.

Henset til, at det ved art. 12 i forordning nr. 120/67 er pålagt medlemsstaterne at udstede import- og eksportcertifikater til enhver ansøger, vil en forudsigelse være uden nogen betydning, hvis certifikaterne ikke for modtagerne indebærer forpligtelse til at handle i overensstemmelse dermed.

Denne forpligtelse vil imidlertid blive uden reel betydning, hvis dens overholdelse ikke er sikret ved passende forholdsregler.

At Fællesskabets lovgiver har valgt at anvende kaution som middel hertil, kan ikke kritiseres henset til det forhold, at denne ordning er af en frivillig karakter med hensyn til anmodning om certifikater, og at den i forhold til andre mulige systemer indebærer den dobbelte fordel at være såvel simpel som effektiv.

En ordning med simple erklæringer vedrørende foretagen eksport og ikke-anvendte certifikater, således som anbefalet af sagsøgeren i dennes oprindelige påstand, ville på grund af ordningens retrospektive karakter og manglen på enhver garanti for den faktiske anvendelse være ude af stand til at skaffe de pågældende myndigheder sikre oplysninger vedrørende udviklingen i handelsbevægelserne.

På samme vis ville et system med bøder,